

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ
ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ
ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
— ΑΘΗΝΩΝ —

Σύγχρονο Αθηναϊκό Μοντέρνο

(Άνέκδοτο... γραμμένο επίτηδες για τὸ «Μπουκέτο»)

Κανένα κακό όνειρο δὲν εἶχε ἰδεῖ ἐκείνη τὴ νύχτα· με κανένα κακό προαίσθημα δὲν ἔβλεπε κεινὸ τὸ πρωί. Πλόθηκε, νύθηκε, ἦτι τὸ γάλα τῆς καὶ βγήκε νὰ πάη στὴ δουλειά τῆς, ὅπως πάντα.

— Ἄντιο, μαμά!
— Στὸ καλὸ, Εὐτυχία μου.
Ἐργάζονταν σ' ἓνα παραγγελιοδοχικὸ γραφεῖο στὴν ὁδὸν Ἐδριπίδου. Κι' ἀπὸ τὸ «Κορίτσι τῆς Γειτονιάς» ὅπου καθόταν, ἔκανε τὸ δρόμο περὶ. Μόνον δευτὴν περίσσεια κανένα δίδραχμο, ἔπαινον τὸ τράμι. Κι' ἀκόμα δευτὴν ἔβρισκε καὶ τὰ γοβάκια τῆς ἀρχίζαν νὰ λυώνουν ἀπὸ κάτω. Σὲ τέτοια περίσταση, τὸ δίδραχμο τοῦ τράμι ἦταν, δυστυχῶς, ἀπὸ τ' ἀπαραίτητα ἔξοδα...

Ἀλλὰ ἐκείνη τὴν ἡμέρα ὁ ἀνοϊξιάτικος οὐρανὸς ἦταν ὀλοκάθαρος, οἱ ὄρθοι στεγνοὶ καὶ τὰ γοβάκια ἀρχετὰ καινούργια. Κι' ἡ Εὐτυχία ἔτρεχε, εὐδιάθετη καὶ σβέλτα. Φουστίτσα μπλε—μαρέν, μάλλινη πλεχτὴ καζάκια γαλάζια με κομπλέκια χρυσαῖα, λεπτὸ ἑπανωφόρι σταχτὴ, στραβοφορημένο μπερὲ στὸ χροῖμα τῆς καζάκιας, καὶ κάλτσες κρεατιές, με πολλὴ τέχνη, μανταρισμαίνες. Φορεσιὰ ἀρκετὰ φτωχικὴ καὶ τριμμένη, κομφοῦλα δίμοια, καθσῆ, συμπτωσιμένη. Κι' ἀνάστημα μέτριο, μάλλινά καστανά σκουῖρα—κομμένα, ἐννοεῖται—θαυμάσια μάτια, ἀνοϊχτόχρομα ποὺ φαινόταν σὰ γαλανὰ, κι' ἓνα γλυκὸ, εὐγενικὸ προσωπάκι, λίγο γλαυκὸ—προσωπάκι καὶ σωμάτια κοριτσιοῦ δεκαοχτῶ χρονῶν, ποὺ βρισκόταν ἀκόμα στὴν ἀνάπτυξή του, μὰ ποὺ δὲν τρεφόταν καλὰ...

Στὸ δρόμο, μικροὶ μεγάλοι τὴν κῆτταζαν. Ἦταν ἀρκετὰ χρονητὴ ἢ ὀμορφιὰ τῆς Εὐτυχίας. Καὶ καθὼς ἦταν φανερὸ κι' ἡ φτώχεια τῆς, πολλοὶ τὴν παρακολουθοῦσαν μ' ἐλπίδες. Μὰ ἐκείνη ἔτρεχε χωρὶς νὰ δῖνῃ τὴν παραμικρὴ προσοχὴ στὶς ἐκδηλώσεις. Οὔτε χαμογελοῦσε, ὅπως ἄλλες, δευτὴν τῆς πετοῦσαν κανένα νόστιμο λογάκι, οὔτε θύμιον, δευτὴν τὸ κομπλέκι τοῦ ἦταν κάπως χοντρὸ. Με ἀπάθεια, μὰ ἀταραξία, κῆτταζε ἀπλὰ καὶ ἀφοβα δευτὴν δὲν ἦταν φόβος, ἢ χαμηλώνε τὰ μάτια κι' ἐσκοβε τὸ κεφάλι στὶς κακοτυπιές. Ἐκείνοι ποὺ τὴν παρακολουθοῦσαν, καταλάβαιναν σὲ λίγο πὼς ἦταν σεμνὸ, τίμιο κορίτσι, καὶ τὴν ἀφιναν νὰ μακρύνῃ. Ὅσοι μάλιστα εἶχαν κάποια πείρα, αὐτὸ τοῦβλεπαν καὶ μετὴν πρώτη ματιά.

Ἐφτασε. Κῆτταζε τὸ ρολογάκι τῆς—δὲν εἶχε κάνει οὔτε δώδεκα λεπτὰ τῆς ὥρας. Πέταξε μιὰ καλημέρα σ' ἓνα γέρο ποὺ πολυῖσε φροῦτα ἀπέξω ἀπ' τὸ σπίτι—

στεκόταν πολλὰ καρποτάκια με φροῦτα, λαχανικὰ καὶ γυαλικὰ σ' ἔκεινο τὸ σταυροδρόμι—κι' ἀνέβηκε τὴ σκάλα.

— Καλημέρα σας, κύριε Πετράκη!

— Καλῶς τὴν Εὐτυχία!

Ὁ κ. Σαββίδης, ὁ προϊστάμενος, δὲν εἶχε γυρίσει ἀκόμα ἀπ' τὴν ἀγορὰ, ὅπου κάθε πρωὶ φώναζε μετὸ μικρὸ ὄχητόν του. Καὶ στὸ γραφεῖο ἦταν μόνον ὁ Πετράκης, ὁ γυιὸς του ποὺ τὸν εἶχε ὑπάλληλο καὶ σχεδὸν σύντροφο. Φαινόταν λιγάκι στενοχωρημένος, γιατί ὁ Νίκος, ἓνας νέος γραμματικὸς ποὺ τὸν βοηθοῦσε, εἶχε πάει στρατιωτῆς κι' ἀκόμα δὲν εἶχε βρεθεῖ ὁ ἀντικαταστάτης του. Γι' αὐτὸ μάλιστα τὸν ρώτησε πρῶτα-πρῶτα ἡ Εὐτυχία:

— Ἐ, παρουσιάστηκε κανένας ποὺ ν' ἀρέσει τοῦ κ. Σαββίδη;

— Ἀκόμα, τῆς ἀποκρίθηκε. Σήμερα θύμωθ' ἄλλοις κάποιος ποὺ μὰς τὸν συσταίνει ἓνας φίλος. Μὰ ποῖος ἔχει τὴ θάνα! Μὰς εἶπαν πὼς γράφει καὶ σίχους.

— Ἄ! εἶνε ποιητῆς; ἔκαμε ἡ Εὐτυχία.

— Ἔτσι φαίνεται.

— Μὰ τότε δὲ θάνα καλὸς στὴ δουλειά του.

— Ἔτσι λέω κι' ἐγὼ. Ἄσε νὰ ἰδοῦμε. Καμμιὰ φορὰ...

Τὸ παραγγελιοδοχικὸ γραφεῖο ἦταν σὲ δυὸ κάμαρες τῆς κατοικίας—γιατὶ σπίτι καὶ γραφεῖο ἦταν μαζὺ—μιὰ μεγάλη ὅπου ἐργαζόταν ὁ κ. Σαββίδης μετὸ γυιὸ του, καὶ μιὰ μικρὴ γιατὸ δεύτερο ὑπάλληλο καὶ τὴ δακτυλογράφο. Σ' αὐτὴν, γιὰ τὴν ὥρα, ἡ Εὐτυχία ἦταν μονάχη τῆς. Ἐβγαλε τὸ ἑπανωφόρι τῆς καὶ τὸ μπερὲ τῆς, τὰ κρέμασε σὲ μιὰ μικρὴ κρεμαστὴρα πίσω ἀπ' τὸ τραπέζι τῆς, πέρασε τὴν ταῖτην σκουῖρα ποδιὰ τῆς ἔργασίας, κάθησε μπροστὰ στὴ μηχανὴ τῆς, κι' ἀρχισε ν' ἀντιγράφῃ κάτι τιμολόγια ποὺ τῆς εἶχε δώσει ὁ Πετράκης.

Μὲ τὸ νέο τῆς προϊστάμενο—ἦταν εικοσιεῖς χρονῶν—τὰ πῆγαινε θαυμάσια. Τὴν ἐκτιμοῦσε, τὴ συμπαθοῦσε καὶ τὴ λυπόταν ὁ Πετράκης. Ποτὲ δὲν ἔβαλε στὸ νοῦ του νὰ τὴν πειραξῆ, ὅχι μόνο γιατί εἶχε ἠθικὲς ἀρχές καὶ σεβόταν τὰ φτωχὰ καὶ τίμια κορίτσια, ἀλλὰ καὶ γιατί αὐτὸν τὸν καρὸ ἦταν ἀρραβωνιασμένος κι' ἐρωτευμένος μάλιστα μετὴν ἀρραβωνιαστικιά του. Ὅταν πρῶτοπῆγε, ἐδῶ κι' ἓνα χρόνον, ἡ Εὐτυχία στὴ δουλειά μόνον τὸ Νίκο βρέθηκε ἀναγκασμένη νὰ βάλῃ στὴ θέσι του (καὶ δὲν δυσκολεῦθηκε, γιατί κι' ἐκεῖνος εἶδε γόγγυρα μετὴν εἶχε νὰ κάνει). Ὁ Πετράκης ὅμως δὲν τῆς ἔδωσε ποτὲ ἀφορμὴ. Κι' ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ εἶδε καὶ τὴν ὄραία του ἀρραβωνιαστικιά, τὴ Μαίρη, καὶ κατάλαβε πόσο τὴν ἀγαποῦσε, ἡ

Ἐβγαλε τὸ πανωφόρι τῆς καὶ τὸ μπερὲ τῆς καὶ τὰ κρέμασε.

φτωχή δακτυλογράφος ήχησας: Τίποτα δεν είχε να φοβάται από το νέο της προϊστάμενο.

Όσο γύρισε τον κ. Σαββίδη, που κι αυτός νέος άνδρας ήταν ακόμα και μεροπώσα να μόν τον θεωρή διλωσθιδίου ακίνδυνου—είχε παληό φιλα με τον πατέρα της, τον κ. Χρήστο το Μουρικό, έναν καλύτερο άνθρωπο, που μια φορά ήταν κι αυτός έμπορος, κι άφοι χροσούτησε—τίμια—κι άφοι άρρώστασε—άγιάτρευτα—έκανε μικροδουλειές του ποδιού. Τήν Εύτυχία μου και τα μάτια μου! είχε πει του Σαββίδη, όταν του την έδινε, με χίλιους ακόμα διαταγμούς, για δακτυλογράφο. Κι ό παραγγελιόδοξος του είχε αποκριθεί:

— Έννοια σου, κ. Χρήστο, θά σου την προσέχω σά νάσου συ ό ίδιος!

Έ, δεν ήταν και τόσο άσυνείδητος όποτε να του την προσέχη μόνο απ' τους άλλους...

Και σέ λίγο να τός! Άκούστηκαν πρώτα τά γυήγορα και βαριά μαζύ βήματά του στη σκάλα, κι ή φωνή του στο διάδρομο, φιλή κάπως μά ήχηρη, που σβήνουν δυο προχωρούσε στο βάθος του σπιτιού, προς την κουζίνα, για να πη στη γυναικία του και στην ύπηρετρία τι είχε φωνάσει και πως ήθελε να το μαγειρέψουν. Ά, έδινε μεγάλη σημασία στο φαί ό κ. Σαββίδης. Θέλλεγες πως δεν ζούσε και δεν έδούλευε παρά για να τρώη «έλεκτά πράγματα». Κάθε πρωί γινόταν αυτή ή σπηή. Και συχνά ή εύτυχία τόν άκουγε, καθώς γύριζε τήν κουζίνα στο γραφείο, να φωνάζη ακόμα παραγγελλίες.

— Η σάλια να γίνει με κοφλάου!... Νά προσέξετε μη λούση το ρούτι... Καλό κοκκινιστά!...

Κι ή Εύτυχία συλλογιόταν: «πούς το ξέρει τι θάζουμι, κι ά θάζουμε, να φάμε έμεις το μεσημέρι...» Άλήθεια, τόν τελευταίο καιρό, στο σπίτι του Μουρικού, το φαί δεν ήταν πάντα ξεσφαλισμένο. Πολλές φορές, και προπάντων τά βράδια, έτρωγαν άμαγειρέυτα. Κι ήταν πειρασμός και ζήλεια για τή φτωχή κοπέλλα ν' άκούη κάθε πρωί τις παραγγελλίες του κ. Σαββίδη, ή να βλέπη κάποτε, που τύχαινε στο διάδρομο, τά ψώνια του στο καλάθι του μικρού Θανάση, κι άργότερα να αισθάνεται τις κνίσσες και μυρουδιές απ' το βάθος... Έχει μια φιληνέδα απ' το σχολείο, που τώρα ήταν φοιτήτρια με ιδέες άριστέρες. Και καμιά φορά, σέ τέτοιες ώρες, ή Εύτυχία συλλογιόταν: «Τι δικίο που έχει ή Μαρκία!» Δεν έδλεγε όμως και με τήν καρδιά της. Αυτή ποτέ δεν θά γινόταν άριστερή. Ήταν από τους ανθρώπους που κάνουν βέβαια ό,τι μπορούν για να καλύτερέψουν τή ζωή τους, και που δεν κάθονται με σταυρωμένα χέρια τεμπελιά ή μοιρολατρείας, μά κι υποκάσονται κι έγκατερούν...

Ό κ. Σαββίδης, που είχε μπει πειά στο γραφείο του και ξάλλαζε—έργαζταν μ' έν άλλο σικκάκι—έσχυε από τήν πόρτα, τήν είδε στη θέση της και τήν καλημέρισε.

Ήταν ένας κοντός και λιγάκι χοντρός άνθρωπάκος, μελαχρινός, με κατάμαυρα ζωηρά μάτια και με λίγες τριχες μουστάκι μόνο κάτω απ' τή μύτη του. Σβέλος, εκίνητος, δραστήριος, άκούραστος, κι άν όχι καθαυτό φίλος, τουλάχιστον πολυλόγος. Ένα πράγμα που άλλος θά τόλγαι με είκοσι λόγια, αυτός θά τόλγαι μ' ένα. Φυσικά, στη δουλειά του, όταν μιλούσε με πελάτη, όταν έδινε οδηγίες στους ύπαλληλους του, κάπως κρατιόταν. Άλλά σε φιλική κουβέντα, σπάνια άφηνε άλλον να μιλήση.

Τόν τελευταίο καιρό είχε γίνει και λιγάκι νευρικός. Ή κρίσις είχε νεκρώσει σχεδόν τήν έργασία του και ός να τή βιάη ξανά «σε λογισμισμό», πέρασε μιάν άληθινή φουρτούνα. Τά κατάφερε όμως, κι άν δεν είχε κάνει καμιά μεγάλη περιουσία—ίσως ούτε και μικρή—δεν είχε ούτε χρέη, ούτε σπουδαία οικογενειακά βάρη. Τή γυναίκα του μόνο—μιά καλή νοικοκυρά χωρίς πολλές απαιτήσεις—και τήν κόρη του, τή μικρή Δανάη, που ήγαινε ακόμα σχολείο. Ό Πετράκης, μεγάλος πειά, έβγαζε τά έξοδά του με το παραπάνο. Τώρα θά παντρευόταν και με καλή σχετικώς προκοπή—ένα σπίτι, λίγα μετρητά. Και θά έξακολουθούσε να εργάζεται συντροφικά με τόν πατέρα του, που τόν άγαπούσε και τόν άκουγε σάν ένα μεγαλύτερο φίλο. Ά, δεν ήταν για κάλλιο ό κ. Σαββίδης ό παραγγελιόδοξος! Σ' όλη του τή ζωή θά είχε να τρώη «έλεκτά πράγματα»...

Κατό τις δέκα παραδέκα—κι Εύτυχία θάχε λόγους να θυμάται αυτή τήν ήμέρα κι' αυτή τήν ώρα σ' όλη της τή ζωή, και πότε να τήν εύλγη, και πότε να τήν καταριέται—ένώ καθόταν κι' έδούλευε ήσυχά όπως σκεδόν πάντα, άνοιξε ζωηρά κάπως ή πόρτα και, από το μεγάλο γραφείο, μπήκαν στο μικρό ό Πετράκης μ' έναν άλλο νέο, σχεδόν συνομηλικό.

— Έδώ θά εργάζεσθε, κύριε Παπαζώ, του είπε δειχνοντάς του ένα τραπέζι στην άλλη πλευρά τής κάμαρας, άντικρυ στο τραπέζι τής Εύτυχίας.

Και γυρίζοντας άμέσως σ' αυτήν, που είχε σηκωθεί:

— Ή δεσποινίς Μουρικού, έξακολούθησε, ή δακτυλογράφος μας. Έίναι κόρη φίλου μας, πολύ καλό κορίτσι, κι' έλπίζω να τά πάτε καλά...

— Δεν άμφιβάλλω, είπε ό νέος κυτάζοντας με σοβαρό χαμόγελο τήν Εύτυχία.

— Χάϊφο πολύ, ψιθύρισε κι' αυτή με κατεβασμένα μάτια.

Τόν είχε ίδη όμως καλά. Ήταν μάλλον άσημος, μά όχι άποκρουστικός. Τό μαυρειδείο πρόσώπου του, ξυρισμένο όλο, παρουσίαζε πολλές άνομαλίες—έδώ ξεσπασμένο, εκεί βαθουλωμένο, έδώ πλατό, εκεί στενό, άκανόνιστο τελοσπάντων κι' άσημειοτρο—και μόνο όταν γελούσε στρογγύλευε κάπως και κανονιζόταν, αντίθετα απ' τους άλλους ανθρώπους, που, όταν γελούν παραμορφώνονται. Τό σώμα του όμως ήταν ίσο και κανονικό, άν και μάλλον κοντό κι' άδύνατο. Τά μαλλιά κατάμαυρα, άφθονα, σγουρά. Τά μάτια μικρά κι' επίσης μαύρα, και τά χέρια άλλόκοτα, με κοντά δάχτυλα, πολύ χοντρά στους κόμτους. Ή φροσιμα μαυροσταχτιά, πολύ κομψή, καθόλου μαύρα, κι' ή γραβάτα γκριανά σκούρα. Έξωτερικό «καλό παιδί» από μικροσυντηρητική οικογένεια.

Πέρασαν πάλι στο μεγάλο γραφείο' ό ό Πετράκης, καθώς έβγαζε δεύτερος, κονιστάθηκε μόνο στιγμιαία κι' είπε στην Εύτυχία που έβανασθόταν:

— Νά που βρήκαμε, επιτέλους!... Φαίνεται καλός. Το μισοπαιά του άρεσε...

Μά και τής Εύτυχίας τής άρεσε. Θά τόν είχε και μπροστά της όλη τήν μέρα, όρες-ώρες σάμειαν οι δυο τους σ' εκείνη τήν κάμαρα, και φτωχά θ' άνησυχούσε πολύ άν έβλεπε τώρα κανένα κλονουμένο μάρτη ή ρεμπασέ. Άλλά όχι. Ό Παπαζώης τής φάνηκε άποκρουστικός και σεμνός. Άπορούσε μάλιστα πως μ' αυτό τό ήσυχο, τό φρόνιμο, τό νοικοκυριστικό έξωτερικό, μπορούσε νάιναι και ποιητής! Αυτο-τρειά ποιητές που είχε γνωρίσει—ένα συμμεθητή, ένα γείτονα, ένα έξω-δουρο φιληνάδος της—ήταν όλοι παράξενοι, ιδιόρρυθμοι, και στο ντύσιμο και στους τρόπους. «Καλι-λίτζνες» τελοσπάντων—ένώ ό Παπαζώης φανόταν άνθρωπος πειός...

Ύστερ' από μισή ώρα, ό Παπαζώης—στο μεταξύ, φαινόται, ιού έδιναν οδηγίες ή του έκαναν συμφωνίες—ξανημάτηκε στο μικρό γραφείο μονάχος του, κρατώντας δυο έμπορικά βιβλία και μερικά χαρτιά. Κάθεσιν μπροστά στο τραπέζι του, τό ξεσκοπίζε τυπικά τό μικρό φτερό που κρεμόταν δίπλα-γιατ' ήταν άρκετά ξεσκονισμένο απ' το θανάση—κι' άρχισε να κυτάζει τά γραφικά. Συγχρότως έβγαλε ν' άνάγη τοιάφορα.

— Μη σάς πειράζει το κίττινισμα, δεσποινίς; ρώτησε άπλά.

— Καθόλου, άποκριθήκε ή Εύτυχία.

Και ρώτησε κι' αυτή:

— Μη λείπη τίποτα;... Έχουν μελάني τά καλαμάρια;...

— Ναι... Εύχαριστώ... Όλα έν

τάζει... Μόνο τσασί δεν ύπάρχει...

— Άμέσως, να σάς φέρω!...

— Ά, μην ένοχληθήτε!

Σηκώθησαν κι' οι δυο. Άλλά ή Εύτυχία πρόλαβε, μήκε στο γραφείο και ξαναγύρισε άμέσως με μιιά κρεστάλλινη σταχτοδόχη, που τήν άφησε στο τραπέζι, του γραμματιού.

— Εύχαριστώ πολύ, δεσποινίς...

— Τίποτα!

Εργάζοθηκαν κι' οι δυο ως είκοσι λεπτά, χωρίς ν' αλλάξουν ούτε μιιά λέξη. Έπειτα ό Παπαζώης πήρε δυο χαρτιά που είχε γράψει, πέρασε στο μεγάλο γραφείο, έμεινε εκεί λίγη ώρα, και γύρισε με τά χαρτιά εκείνα, που τά έδωσε στην Εύτυχία λέγοντας:

— Αυτά πρέπει να γίνουν με τή μηχανή.

— Μάλιστα!

— Βγάξτε τά γραμμάτά μου;

Ή Εύτυχία έροίξε μιιά ματιά. Τό γραψίμο του νέου ήταν άκανόνιστο κάπως, μά καθαρό.

— Ό, πολύ καλά! είπε.

— Σπουδάσατε στην Έμπορική, δεσποινίς; τήν ρώτησε καθώς γύριζε στή θέση του.

— Όχι, κύριε. Έβγαλα μόνο τήν Ε' του Γυμνασίου. Έπειτα έμαθα γραφομηχανή.

— Κρίμα να μην τελειώσετε τό Γυμνάσιο! Τώρα μπορούσε νάιναι στή φοιτήτρια...

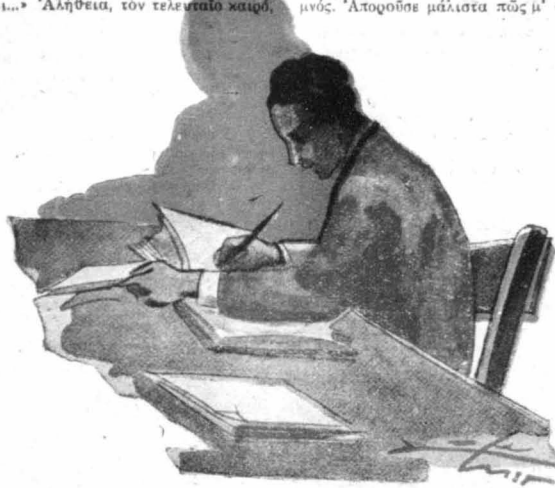
— Αυτό ήταν τόνειρο μου... Ήθελα να σπουδάσω Ήατρική. Άλλά δυστυχώς... οι περιστάσεις...

— Ό κ. Σαββίδης είχε πως είστε κόρη φίλου του. Τι έργασία κάνει ό πατέρας σας;

— Μιά φορά ήταν έμπορος. Τώρα δεν κάνει σχεδόν τίποτα. Γιατί ύποφέρει πολύ από τό στομάχι του. Εύτυχώς εργάζομαστε μείς...

— Δηλαδή;

— Έγώ κι' ή μεγαλύτερη άδερφή μου που δίνει μαθήματα

Ό Παπαζώης ξαναόκνησε στά βιβλία του κι' άρχισε να γράφη...

πιάνου.

— Άδερφό δέν έχετε;
— Δυστυχώς. Τρείς κορίτσια ήμαστε. Ή μικρότερη, που δέν προφθάσε νά μάθη άρκετά γράμματα, πλέκει νταντέλλες στό σπίτι. "Ε, κáτι βγάζει κι αυτή...

Ή συνομιλία γινόταν σιγά σιγά, μέ διακοπές, ένώ κι' οι δύο έργαζόνταν. Ή Εύτυχία άπαντοίσε στις έρωτικές της προθέματα, γιατί καταλάβαινε πρώτα πως ήταν ανάγκη νά γνωρισθούν, άφου όλημέρα θάταν μαζί' έπειτά γιατί ήθελε νά δείξη στό νέο συνάδελφό της, πως ήταν κι' αυτή από οικογένεια που είχε κάποτε τά μέσα γιά νά δώση στά παιδιά της κάποια άνατροφή. Και τέλος γιατί αυτός ό Παπαζώης μέ τό ύφος του, μέ τόν τρόπο του, μέ τήν άσχημία του άκόμα, της γεννούσε έμπιστοσύνη...

— Σεις έχετε πτυχίο της Έμπορικής; τόν ρώτησε σέ λίγο αυτή.
— Βέβαια.
— Και πήγατε στρατιώτης;
— Ω, πρό πολλού! Δέν είμαι τόσο νέος όσο ίσως μέ κάνετε...
— Σας ρώτησα, γιατί ό άλλος που είχαμε, πήγε τώρα στρατιώτης.
"Ο Παπαζώης χαμογέλασε.
— Τό ξέρω... άλλά έννοια σας κι' έγώ δέν θά φύγω μέ τέτοιο λόγο. Θά μ' έχετε ως που νά μέ βαρεθθίτε!

Χαμογέλασε κι' ή Εύτυχία, μέ χωρίς ν' άπαντήση.

Σέ λίγο πάλι έκείνος τή ρώτησε:

— Διαβάζετε;
— Όσο μπορώ, τού άποκρίθηκε μ' ένα μικρό μορφασμό, Δέν εύκαίρω πολύ, βλέπετε, ούτε βρίσκω εύκολα βιβλία που νά μ' άρέσουν... Γιά ν' άγοράζω; Όστε περιοδικό τώρα πειά...

— Κακό αυτό... "Ο άνθρωπος, ό,τι δουλεύει κι' άν κάνει, σ' όποιον κύκλο κι' άν βρισκεται, πρέπει νά διαβάζη... Ή ποιήσι σάς άρέσει;

— Πολύ!... Άλήθεια, κάνετε ποιήματα;

— Ό νέος κοκκίνησε έλαφρά:

— Ποιός σάς τό ειπε;

Ή Εύτυχία τού μετάνοικσε. "Ερωπετε τώρα νά τού πη πός' ό Πετράκης της είχε κάνει λόγο και δέν ήταν ίσως σωστό. Προσπάθησε νά τό μεταλλάξη:

— Μ' άν δέν κάνω λάθος... βλέπω κάποτε τ' όνομά σας, κάτω από ποιήματα, σέ περιοδικά...

— Δέν τό πιστεύω... Μόνο μία φορά δημοσίευσα λίγους στίχους σ' ένα περιοδικό... Μπορεί νά τούς είδατε, μά δύσκολο μου φαίνεται νά θυμηθήκατε και τ' όνομα...

Και μέ μία πράξηνη ειλκρίνεια κι' αυτοειρωνεία, ό Παπαζώης πρόσθεσε:

— Δέν είμαι καθόλου γνωστός ποιητής! Γράφω, δέν σάς τό κρύβω, στέλνω συχνά στά περιοδικά, μά πάντα μου τ' άπορρίπτουν. "Αε α τ á λ λ η λ α" μου άπαντούν στην άλληλογραφία. Φαίνεται πως τά ποιήματά μου εινε τού γλυκού νερού!

Αισθάνθηκε τήν ανάγκη νά τόν παρηγορήση:

— "Όχι δά!... Ίσως τού γλυκού νερού είν' έκείνοι που τά κρύβουν...

Μέ τό ίδιο αυτοσαρκαστικό ήφος, ό νέος άποκρίθηκε:

— Μπορεί κι' αυτό. "Ο χρόνος θά τό δείξη. Πήτε μου όμως τήν αλήθεια, γιατί μέ ρωτήσατε άν κάνω ποιήματα; Σας ειπε κανένας, ή τό μαντέψατε άπ' τή... μεγαλοφυία που λάμπει στό μέτωπό μου;

Ή Εύτυχία χαμογέλασε. (Πού μεγαλοφυΐσι στό στενό έκείνο μέτωπο, όπου τά μαλλιά φύτρωναν δύο δάχτυλα σκεδόν πύ άπ' άπ' τά φρύδια!)

— Δέν ξέρω, ειπέ... "Όχι, δέν μούπε κανένας... "Ετσι μου ήθε να σάς ρωτήσω...

"Ο Παπαζώης σήκωσε τούς ώμους του, ξανάσκυψε στά βιβλία του κι' άρχισε νά γράφη. Έξακολούθησαν έτσι τήν έργασία τους, χωρίς νά μιλούν πειά. Σέ μετάξυ ξαναμπήκε κι' ό Πετράκης, ξαναβήκε πολλές φθρές κι' ό Παπαζώης, έλειψε κι' ή Εύτυχία που τή φώναζε κοιτά του ό κ. Σαββίδης. "Ετσι πέρασε ή ώρα. Κι' άξαφνα άκουσαν τίς καμπάνες νά χτυπούν μεσημέρι.

(Ακολουθεί)

ΤΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ

ΜΙΚΡΟΙ ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

(Άπό τά ξένα σατυρικά φύλλα)

Διάλογος μεταξύ γαμπρού και πεθεράς:

— Κυρία!
— Κύριε!
— Ή κόρη σας εινε άνυπόφορη!
— "Α! Μπά!
— Τήν πιάνουν τά νεύρα της τρεις φορές τήν ήμέρα.
— Κ' έπειτα;
— Εινε κοκέτα, άπαιτητική, όξύθυμη...
— "Επειτα;
— "Ολ' αυτά δέν σάς φτάνουν;

Ή πεθερά άνορθώνεται και λέει στό γαμπρό:

— Και νομίζετε πως θά τήν ξεφορτανούμεν άν δέν τά ειχε δλ' αυτά;

***

Δύο νεόνυμφοι "Αγγλοι έγκαθίστανται σ' ένα βαγόνι πρώτης θέσως τού τραίνου, μέ τό όποιο θά κάνουν τό γαμήλιο τοξίδι τους.

"Ο σύζυγος λέει στη σύζυγό του:

— Μικρό μου άγγελε, είσαι καλά στη θέσι σου;
— Πολύ καλά, φιλε μου, άπαντά ή σύζυγος.
— Δέν σέ πιάνει τό κρύο;
— Καθόλου.
— Ή πόρτα πλάι σου εινε κλεισμένη καλά;
— Πολύ καλά, εύχαριστώ,
— Τότε... δόσε μου τή θέσι σου!

***

"Ο κόμης Χ... έχει πάει γιά προσκύνημα στην θαιματοσυγό Παγνια της Λούδθης και γράφει στην άγαπημένη του σύζυγο μία έπιστολή που άρχίζει έτσι:

"Αγαπητή μου γυναίκα,

Σού γράφω κρατώντας ένα κερλί στό χέρι κι' ένα κομπολόι στό άλλο...»

Αυτό θυμίζει έναν παλαιό λαϊκό μυθιστοριογράφο που έγραφε:

"Ο συμβολαιογράφος περιφερόταν στών κήπο του μέ τά χέρια πίσω από τήν πλάτη του και διαβάζοντας τήν έφημερίδα του...»!

***

"Ο Γκαλινο πρόκειται νά παντρευτή.

— Φίλε μου, ροχαλίζεις; τόν ρωτάει ή μηνοστή του μία μέρα.

— Ποτέ, αγαπητή μου.
— Και πως τό ξέρεσι αυτό;
— Έμεινα μία δόξολογηρή νύχτα άγρυπνος... γιά νά βεβαιωθώ!

***

Ή κ. ντέ λ... ζητάει από τό σύζυγό της νά της πάρη μία καινούργια τουαλέτα.

— Μά, καλή μου φίλη, της άπαντάει έκείνος, εινε ή τετάρτη που σου κάνω μέσα σέ δύο μήνες.

— Θά μέ κάνεις νά πεθάνω! ξεφρονίζει ή κ. ντέ Χ... όλοάκουστας. Και θά όψω, δει ή κηδεία μου θά σου στοιχίση πολύ πύ άκριβά από τή τουαλέτα που σου ζητάω!

— Δέν λέω όχι, άποκρίνεται ό σύζυγος γαλήνιος, μά θά εινε ένα έξοδο που θά γίνει, μία φορά μόνο!

***

Ή καμαρωτα συλλαμβάνει έπ' ατορφώρι τόν κύριό της νά έρωτορωπει μέ μία φίλη της κυρίας της.

— Ρόζα, σέ ίκετεύω, της λέει έκείνος. Μήν πής ούτε λέξι στην κυρία.

— "Ω! "Ο κύριος μπορεί νά εινε ήσυχος! άπαντά ή ύπηρετρια. Σ' αυτά τά πράγματα είμαι πολύ διακριτική... Ρωτήστε τήν... κυρία!

"Η Εύτυχία